

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 228/2012-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 4. júla 2012 predbežne prerokoval sťažnosť E. D., t. č. vo výkone trestu odňatia slobody, zastúpeného JUDr. J. G., T., vo veci namietaného porušenia základného práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základných práv zaručených v čl. 8 ods. 2 a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Nitre v konaní vedenom pod sp. zn. 3 To/20/2011 a jeho uznesením z 20. septembra 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť E. D. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. novembra 2011 doručená sťažnosť E. D., t. č. vo výkone trestu odňatia slobody (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základného práva na spravodlivé súdne

konanie zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základných práv zaručených v čl. 8 ods. 2 a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 To/20/2011 a jeho uznesením z 20. septembra 2011.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ ako obžalovaný v 1. rade bol rozsudkom Okresného súdu Nitra (ďalej len „okresný súd“) č. k. 6 T 38/2010-2841 z 9. marca 2011 uznaný za vinného zo spáchania obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa ustanovenia § 172 ods. 1 písm. a), c) a d), ods. 2 písm. c) a ods. 3 písm. c) s poukazom na ustanovenie § 138 písm. i) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) na skutkovom základe uvedenom vo výrokovej časti rozsudku, za ktorý mu bol okrem iného uložený aj nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní 17 rokov so zaradením do ústavu s maximálnym stupňom stráženia.

Sťažovateľ podal proti rozsudku okresného súdu, čo sa týka výroku o vine a treste, riadne a včas odvolanie, ktoré okrem iného odôvodnil aj tým, že hodnota u neho zaistenej drogy bola určená netransparentne, t. j. iba na základe domnienky, a to tak, že Kriministický a expertízny ústav Policajného zboru (ďalej len „KEÚ PZ“) na základe hypotetickej úvahy určil, aké množstvo obvykle jednorázových dávok drogy „mienil“ sťažovateľ zo zaistenej drogy vytvoriť a predat', pričom takto určené množstvo bolo vynásobené tiež iba odhadom určenou cenou za takúto obvykle jednorázovú dávku danej drogy na čiernom trhu v mieste a čase spáchania skutku, ktorú určila Národná protidrogová jednotka (ďalej len „NPJ“) v danom prípade sumou najmenej 7 € za jednu obvyklú jednorázovú dávku danej drogy. Uvedeným výpočtom tak podľa sťažovateľa z hypoteticky, resp. iba odhadom určených premenných dospel okresný súd k nesprávnemu a arbitrárnemu záveru, že sťažovateľ spáchal trestný čin, ktorý sa mu kládol za vinu v „značnom rozsahu“, v dôsledku čoho bol podľa sťažovateľa ním spáchaný skutok okresným súdom arbitrárne

nesprávne kvalifikovaný podľa kvalifikovanej skutkovej podstaty uvedenej v § 172 ods. 3 písm. c) Trestného zákona, čo v konečnom dôsledku znamená, že sťažovateľovi mohol (a napokon aj bol) uložený trest odňatia slobody v rozmedzí pätnásť až dvadsať rokov. V podanom odvolaní sťažovateľ tiež namietal, že v konaní pred okresným súdom nebol vykonaný ani jeden dôkaz, ktorým by bolo hodnoverne preukázané, koľko jednorázových dávok danej drogy a v danej akosti (výdatnosti) mohlo byť zo zaisteného množstva drogy vyrobené, a z ktorého by bolo možné vyvodiť, že na čiernom trhu sa takáto jednorázová dávka predmetnej drogy predávala v čase spáchania skutku za 7 €, čo do jej množstva a akosti, tobôž ak výsluchom riaditeľa, ako aj ďalšieho pracovníka NPJ, a tiež aj znalca KEÚ PZ bolo podľa tvrdenia sťažovateľa preukázané, že obvykle jednorázovú dávku danej drogy určenú KEÚ PZ, čo do množstva a akosti, nemožno stotožniť s dávkou predávanou na čiernom trhu najmenej za 7 €. Napriek tomu okresný súd podľa sťažovateľa bez ďalšieho určil hodnotu drogy vynásobením počtu obvykle jednorázových dávok určených KEÚ PZ s cenou za takúto dávku určenú NPJ, hoci množstevná a obsahová totožnosť dávok nebola podľa neho žiadnym spôsobom preukázaná. Okresný súd teda bez opory v dokazovaní predpokladal, že sťažovateľ chcel drogu predávať po dávkach v rozsahu určenom KEÚ PZ, teda drogu riediť práve v pomere určenom okresným súdom a potom jednu dávku takto zriedenej drogy predávať minimálne za 7 €.

Krajský súd o odvolaní sťažovateľa (vrátane odvolaní ostatných spoluobžalovaných, pozn.) proti rozsudku okresného súdu rozhodol uznesením č. k. 3 To 20/2011-2996 z 20. septembra 2011 tak, že odvolania ako nedôvodné zamietol.

Sťažovateľ namietané porušenie ním označených práv zaručených ústavou, dohovorom a listinou odôvodnil v podstate rovnakými námietkami, akými odôvodnil aj svoje odvolanie, pričom uviedol, že krajský súd sa s týmito jeho námietkami nevysporiadal ústavne udržateľným spôsobom, a ďalej okrem iného uviedol:

„... Vykonaným dokazovaním nebolo preukázané, že by sa sťažovateľ dopustil spáchania skutku v značnom rozsahu.

Súd uplatnil prezumpciu viny, svoje rozhodnutie neodôvodnil ústavne akceptovateľným spôsobom, v podstate ho neodôvodnil vôbec.

Úmysel obžalovaného predávať drogu po dávkach a navyiac zriedení v pomere, ktorý nemohol ani len poznať, a určil ho až znalecký posudok, nebol v trestnom konaní žiadnym spôsobom dokázaný, drogy sa predávajú aj v gramoch, nielen po dávkach.

Súd vychádzal z domnienky, že by tak obžalovaný mohol urobiť, ktorá nie je podložená žiadnym dôkazom.

Taktiež v trestnom konaní nebol produkovaný ani jeden dôkaz, z ktorého by bolo možné vyvodiť, že sa na čiernom trhu predáva ako dávka za sumu najmenej 7 Eur práve taká obvykle jednorazová dávka, v množstve a akosti, ako ju určil Kriminologický a expertízny ústav PZ.

Naopak výsluchom Mgr. B. B. (riaditeľa Národnej protidrogovej jednotky PZ) a Ing. M. Š. (pracovníka Národnej protidrogovej jednotky PZ) a Ing. M. P. (znanca Kriminologického a expertízneho ústavu PZ) zo dňa 4. 6. 2010, je dostatočne preukázané, že obvykle jednorazovú dávku určenú množstvom a akosťou podľa Kriminologického a expertízneho PZ nemožno obsahovo stotožňovať s dávkou predávanou na čiernom trhu najmenej za 7 Eur.

Napriek tomuto súd dávky stotožnil a hodnotu drogy určil vynásobením počtu obvykle jednorazových dávok určených Kriminologickým a expertíznym ústavom PZ s cenou za dávku určenú Národnou protidrogovou jednotkou PZ, hoci množstevná a obsahová totožnosť dávok nebola preukázaná žiadnym dôkazom.

Záver je teda ten, že súd:

1. Predpokladá bez opory v dokazovaní, že sťažovateľ chcel drogu predávať, najmä, že ju chcel predávať po dávkach v rozsahu stanovenom súdom, t. j. riediť drogu práve v pomere určenom súdom a potom jednu dávku z takto zriedenej drogy predávať minimálne za 7 Eur. Takýto záver nie je v príčinnej súvislosti s konaním obžalovaného zahrnutého jeho zavinením, ide len o čisto teoretický záver, čo by mohol urobiť, čím sa hodnota drogy umelo navýšila (nebola vzatá do úvahy najpriaznivejšia alternatíva ocenenia drogy - in dubio pro reo sa neaplikovalo).

2. Predpokladá bez akéhokoľvek dôkazu, že dávka v rozsahu určenom Kriminologickým a expertíznym ústavom PZ sa skutočne predáva na čiernom trhu za sumu najmenej 7 Eur.

Domnievam sa, že situácia v súdnej praxi je z pohľadu právnej istoty neúnosná, dáva dokonca priestor pre korupčné konanie, čomu je potrebné jednoznačne zabrániť rozhodnutím, ktoré usmerní právnu prax. ...“

Sťažovateľ tiež poukázal na nejednotnú judikatúru všeobecných súdov zaoberajúcu sa problematikou oceňovania drog v trestnom konaní a označil konkrétne súdne rozhodnutia s uvedením odlišných právnych záverov, ku ktorým konajúce sudy v tejto otázke dospeli.

Sťažovateľ v sťažnosti ďalej uviedol:

„... Z vykonaného dokazovania nevyplývajú skutočnosti, ktoré by odôvodňovali záver, že obžalovaní tvorili organizovanú skupinu, pretože celkom chýba preukázanie zavinenia vo vzťahu k tomuto znaku skutkovej podstaty trestného činu.

Je pravdou, že členovia organizovanej skupiny sa nemusia navzájom poznať, ale ich zavinením musí byť pokrytá ich vedomosť o ich účasti na organizovanej trestnej činnosti.

Súčinnosť obžalovaného E. D. s ďalšími spoluobžalovanými, okrem F. B., tu nebola, nemožno hovoriť o plánovitosti a koordinovanosti jednotlivých úloh obžalovaných, ktorá by zvyšovala pravdepodobnosť úspešného vykonania trestného činu.

Pri organizovanej skupine ide o realizáciu trestnej činnosti spravidla zorganizovanej jednou alebo viacerými osobami, ktoré sú v skupine uznávané za vedúce osoby a rozdeľujú úlohy.

Skutkový stav bol na základe vykonaných dôkazov v podstatných okolnostiach aj vo vzťahu k organizovanej skupine nesprávne zistený a právny záver súdov je v extrémnom nesúlade so skutkovými zisteniami, čo má dosah na ústavnosť takéhoto postupu. ...“

Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie takto rozhodol:

„Konaním Krajského súdu v Nitre v trestnej veci sťažovateľa vedenej na Krajskom súde v Nitre pod č. k. 3 To/20/2011 v súvislosti s rozhodnutím Krajského súdu v Nitre č. k. 3 To/20/2011 zo dňa 20. 9. 2011, došlo k porušeniu ústavného práva sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a k porušeniu ústavného práva na spravodlivé súdne konanie (aj porušenie článku čl. 8 ods.

2 a 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a najmä článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd vyhlásený pod č. 209/1992 Zb.)

Rozsudok Krajského súdu v Nitre 3 To/20/2011 zo dňa 20. 9. 2011 sa zrušuje.

... Sťažovateľ... náhradu trov konania si uplatňuje v súlade s vyhl. č. 655/2004 Z. z. za 2 úkony právnej pomoci (á 123,50 + 7,41 x 2 = 261,82 Eura).“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom sťažnosti je namietané porušenie označených práv zaručených ústavou a listinou postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 To 20/2011, ako aj jeho uznesením z 20. septembra 2011, a to z dôvodu (**bod A**), že podľa sťažovateľa sa krajský súd nevysporiadal s jeho námietkou týkajúcou sa netransparentného určenia ceny zaistenej drogy, a to iba jednoduchým vynásobením odhadom KEÚ PZ určeného počtu obvykle

jednorázových dávok danej drogy, ktoré by sa dali vyrobiť zo zaisteného množstva drogy, a tiež odhadom určenou cenou za takúto dávku na čiernom trhu podľa údajov NPJ, hoci totožnosť týchto dávok, čo do množstva a akosti, nebola nijakým spôsobom preukázaná. Uvedené malo podľa sťažovateľa v končenom dôsledku za následok nesprávnu právnu kvalifikáciu skutku spočívajúcu v aplikácii kvalifikovanej skutkovej podstaty na jeho prípad uvedenej v § 172 ods. 3 písm. c) Trestného zákona, pričom podľa sťažovateľa pri inom spôsobe určenia ceny zaistenej drogy by bolo potrebné na daný prípad aplikovať inú skutkovú podstatu s podstatne odlišnou trestnou sadzbou. Okrem uvedeného sťažovateľ tiež namieta (**bod B**), že krajský súd sa bez ďalšieho stotožnil s nesprávne zisteným skutkovým stavom podstatným pre právnu kvalifikáciu skutku ako spáchaného organizovanou skupinou.

A. Pokiaľ ide o prvú skupinu námietok, ústavný súd konštatuje, že ak sťažovateľ namieta nedostatočné zistenie skutkového stavu všeobecnými súdmi, ústavný súd nemá zásadne oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96). Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom napokon nie je ani chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inšinciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (napr. I. ÚS 19/02).

Krajský súd v napádanom uznesení sp. zn. 3 To 20/2011 z 20. septembra 2011 svoje závery týkajúce sa zisťovania skutkového stavu (teda aj zistenia ceny zaistenej drogy) odôvodnil takto:

„... Súd I. stupňa na základe zákonného a úplného dokazovania náležite zistil skutkový stav veci v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie o podanej obžalobe tak, ako to vyžaduje stanovenie § 2 ods. 10 Tr. por.. Skutkové zistenia uvedené vo výroku o vine napadnutého rozsudku sú v súlade s vykonanými dôkazmi, ktorými bolo jednoznačne

a nepochybne preukázané, že obžalovaní sa dopustili konania opísaného vo výroku o vine odvolaním napadnutého rozsudku.

V odôvodnení napadnutého rozsudku v súlade s ustanoveniami § 168 ods. 1 Trestného poriadku, súd I. stupňa dostatočnom rozsahu uviedol svoje úvahy, akými sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, s ktorými aj odvolací súd súhlasí, pretože pri tomto hodnotení postupoval v súlade so zásadami vyplývajúcimi z ustanovenia § 2 ods. 12 Trestného poriadku, preto na ne v podrobnostiach len poukazuje.

V konaní, ktoré predchádzalo napadnutému rozsudku, orgány činné v prípravnom konaní, ako aj súd prvého stupňa postupovali v zmysle zásad trestného konania a dôkazy boli realizované zákonným postupom.

... Súd prvého stupňa svoje skutkové a právne závery opieral o vyhlásenie o vine obžalovaných v 2. a 5. rade, ktorí sa k spáchaniu trestnej činnosti priznali a tým aj napomohli k objasneniu celej veci. Vina obžalovaných bola preukázaná nielen ich samotnými výpoveďami, ale aj svedeckými výpoveďami, listinnými dôkazmi a závermi znaleckého dokazovania.

Obžalovaný D. uviedol, že v trestnom konaní nebol produkovaný ani jeden dôkaz, z ktorého by bolo možné vyvodiť, že na čiernom trhu sa ako dávka predávala za sumu najmenej 7 eur. Obvyklú jednorazovú dávku v množstve a akosti ako ju určil Kriministický a expertívny ústav Policajného zboru, podľa názoru obžalovaného nemožno obsahovo stotožniť s dávkou predávanou na čiernom trhu najmenej za 7 eur. Tu odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že pracovníci Kriministicko-expertízneho ústavu PZ boli poučení podľa svojho procesného postavenia a okrem toho vychádzali zo svojich skúseností nadobudnutých počas svojej praxe. Pokiaľ obž. D. uviedol, že súd I. stupňa bez opory v dokazovaní chcel drogu predávať po dávkach v rozsahu stanovenom Kriministicko-expertízneho ústavu PZ, je potrebné uviesť, že táto dávka bola prepočítaná z priemerne zriedenej drogy za cenu minimálne 7 eur. ...“

Vzhľadom na to, že sťažovateľ namieta, že jeho odsúdenie vychádza z nesprávneho a neúplného skutkového zistenia, ktoré nebolo odstránené ani krajským súdom v rámci odvolacieho konania, ústavný súd považoval za nevyhnutné uviesť aspoň podstatnú časť vlastnej úvahy okresného súdu pri ustanovení skutkového stavu:

„... následne boli tieto látky podrobené expertíznemu skúmaniu Kriminelistickým a expertíznym ústavom PZ v B., k čomu sa vyjadril spracovateľ posudku Ing. P. na hlavnom pojednávaní, kde uviedol, že v daných prípadoch sa jednalo najmä o pervitín, ktorý jednotliví obžalovaní prechovávali bez príslušných povolení, resp. protiprávne, taktiež prechovávali rôzne pomôcky a predmety určené na váženie, balenie, skladovanie a distribúciu drog a u obžalovaných... boli nájdené prekurzory a látky potrebné pri výrobe metamfetamínu. Ing. P. tiež uviedol, že počet dávok sa stanovuje ako priemerná dávka pre človeka a pri metamfetamíne je to 20-40 mg absolútneho metamfetamínu tzv. bázy, t. j. stanovuje sa podľa obsahu účinnej látky, ktorá sa zisťuje metódou tzv. plynovej chromatografie, čo je štandardná metóda používaná vo svete, t.j. i na území Slovenskej republiky a vychádzal z výťažnosti 80 %, čo je štandardná výťažnosť pri kuchynskej domácej výrobe. ... Tiež sú obžalovaní usvedčovaní výsluchmi svedkov Mgr. B. B. a Ing. M. Š., príslušníkov národnej protidrogovej jednotky ÚBOK PPZ SR, ktorí sa vyjadrovali k stanoveniu hodnoty dávok metamfetamínu k dátumu spáchania skutku a k mechanizmu výpočtu, pričom vychádzali z informácií zo žiadosti koľkým dávkam zodpovedá zaistené množstvo a tiež z toho, že dávka na čiernom trhu zodpovedá obvykle jednorázovej dávke drogy. Na základe toho určili jednu dávku metamfetamínu na čiernom trhu vo výške 7 -10 eur a cenu jednej dávky konope vo výške 3,3 až 5 eur, pričom v skutkovej vete sú zohľadnené minimálne dávky a minimálna hodnota za dávku, t. j. v skutočnosti mohlo byť množstva viac a cena vyššia. ...“

Vzhľadom na uvedené ústavný súd konštatuje, že krajský súd svoje závery týkajúce sa skutkového zistenia o určení hodnoty drog ústavne akceptovateľným spôsobom odôvodnil a z jeho rozhodnutia vyplýva, že do odôvodnenia uviedol logický postup, na základe akých skutočností (znaleckých posudkov a stanovísk KEÚ PZ a NPJ) a akých úvah pri ich hodnotení dospel k svojim záverom týkajúcim sa spôsobu a rozsahu zistenia skutkového stavu, takže tieto závery nemožno kvalifikovať ako neodôvodnené, arbitrárne alebo svojvoľné, t. j. bez opory vo vykonanom dokazovaní.

Ústavný súd podotýka, že sťažovateľ v sťažnosti iba spochybňuje závery krajského súdu týkajúce sa určenia množstva a ceny u neho zaistenej drogy, avšak, tak ako to vyplýva

z rozsudkov súdov, sťažovateľ nenavrhol žiadny iný transparentnejší spôsob určenia hodnoty, resp. ocenenia u neho zaistenej drogy. Vzhľadom na skutočnosť, že vykonaným dokazovaním nebolo preukázané, že by sťažovateľ bol „veľkoobchodným“ dodávateľom drogy, t. j. nepreukázalo sa, že by bol iba veľkozásokobovateľom distribútorov drog, bolo bez praktického významu zisťovať veľkoobchodnú cenu u sťažovateľa zaistených drog. Inými slovami, keďže sa preukázalo, že sťažovateľ sám predával zaistenú drogu konečným spotrebiteľom, podľa ústavného súdu bol logickým a odôvodneným spôsobom na určenie ceny u sťažovateľa zaistenej drogy použitý všeobecne objektivizovaný spôsob určenia jej ceny, a to jej rozdelením na obvyklé jednorázové dávky v závislosti od jej výdatnosti s priradením jej odhadom (keďže ide o čierny trh, pričom „odhadom“ sa rozumie nie svojvoľne pre daný prípad, ale rovnako vo všetkých obdobných prípadoch, avšak „odhadom“ vzhľadom na praktiky čierneho trhu, pozn.) určenej minimálnej ceny na čiernom trhu. Aj keď sťažovateľ namieta, že krajským súdom ustálené množstvo obvyklých jednorázových dávok, ktoré by sa dali vyrobiť z u neho zaistenej drogy, nie je totožné s množstvom jednorázových dávok, ktoré by z tohto množstva vyrobil sám sťažovateľ, z dôvodu, že on nemá možnosť žiadnym spôsobom určiť výdatnosť drogy (uvedené potvrdil aj znalec, pretože výdatnosť drogy sa preukazuje iba špeciálnou plynovou chromatografiou, t. j. prístrojom ktorý stojí „... okolo 2 milióny Sk“, pozn.), ústavný súd podotýka, že práve vzhľadom na potrebu zachovania objektívneho prístupu vo všetkých obdobných prípadoch neurčitého množstva (v ktorých by rôzni páchatelia týchto trestných činov vzhľadom na rôzne premenné okolnosti, napr. skúsenosť a pod., mohli z rovnakého množstva drogy určitej im neznámej výdatnosti vyrobiť rôzne množstvá obvyklých jednorázových dávok, pozn.) bol vytvorený jednotný objektivizovaný systém, resp. postup pri určovaní množstva obvyklých jednorázových dávok, ktoré by sa dali vyrobiť z konkrétneho množstva drogy určitej výdatnosti, ktoré by tak boli v rovnakých prípadoch neurčitého množstva rovnaké, t. j. objektivizované, a teda v konečnom dôsledku porovnateľné.

Vzhľadom na uvedené je podľa názoru ústavného súdu z dôvodu zachovania identického a transparentného prístupu k všetkým páchatelom tohto skutku (§ 172 Trestného zákona) v neurčitom množstve obdobných prípadov, logické pre účely dokazovania a objektivizovania jeho výsledkov vychádzať z výdatnosti zaistenej drogy, na základe čoho sa potom, samozrejme vzhľadom na druh zaistenej drogy, určí obvyklé

množstvo vo forme, v ktorej je tá-ktorá určitá droga distribuovaná konečným spotrebiteľom na čiernom trhu (napr. skladačky, injekčná forma a pod.), a napokon sa určí aj cena, za ktorú sa predmetná droga v danej forme a v určitej oblasti najčastejšie (v priemere, resp. „odhadom“, pozn.) predáva na čiernom trhu. Ústavný súd súčasne podotýka, že keďže v danom prípade ide o tovar (drogy), ktorý je obchodovateľný iba na čiernom trhu, je pochopiteľné, že pri určovaní formy predávanej drogy a s tým súvisiacim aj jej obvyklým množstvom a cenou, súdy nepostupujú svojvoľne, ale v záujme jednotného prístupu k všetkým páchatelom daného skutku v neurčitom množstve prípadov (z hľadiska charakteru skutku, miesta spáchania a pod., pozn.) vychádzajú z objektivizovaných údajov získaných z praxe špecializovaných policajných jednotiek.

Okrem toho, čo sa týka názoru sťažovateľa o nevyhnutnosti prijať rozhodnutie, ktoré usmerní súdnu prax v otázke oceňovania drog v trestnom konaní, v súvislosti s čím sťažovateľ označil celý rad rozhodnutí v podľa jeho názoru s jeho prípadom obdobných veciach, ústavný súd nad rámec v prvom rade podotýka, že sťažovateľ poukazuje iba na útržky z týchto rozhodnutí bez uvedenia konkrétnych súvislostí, napr. čo sa týka druhu zaistenej drogy, spôsobu, miesta a rozsahu spáchania skutku a pod., pričom ústavný súd hlavne poukazuje na svoju konštantnú judikatúru, podľa ktorej mu neprislúcha zjednocovať in abstracto judikatúru všeobecných súdov a suplovať tak poslanie, ktoré sa podľa zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov [§ 8 ods. 3, § 20 ods. 1 písm. b), § 21, § 22 a § 23 ods. 1 písm. b)] zveruje Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (resp. jeho plénu a kolégiám) (I. ÚS 17/01, III. ÚS 346/05).

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia

označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03).

Z uvedených dôvodov ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto časti už po jej predbežnom prerokovaní odmietol ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Pokiaľ sa sťažovateľ domnieva, že vzhľadom na vykonané dokazovanie bol jeho skutok nesprávne právne kvalifikovaný, ústavný súd podotýka, že ochrany svojich práv sa v tomto smere môže sťažovateľ domáhať využitím mimoriadneho opravného prostriedku (dovolania) podľa § 371 ods. 1 písm. i) zákon č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov, podľa ktorého dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Vzhľadom na uvedené poukazujúc na princíp subsidiarity, ktorý vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy („ak... nerozhoduje iný súd“), môže ústavný súd poskytnúť ochranu konkrétnemu právu alebo slobode, porušenie ktorých je namietané, iba vtedy, ak sa ich ochrany fyzická osoba alebo právnická osoba nemôže domôcť v žiadnom inom konaní pred súdnymi orgánmi Slovenskej republiky.

Inými slovami, pokiaľ je o ochrane sťažovateľom označených práv alebo slobôd oprávnený konať alebo rozhodovať iný všeobecný súd, ústavný súd jeho sťažnosť už po predbežnom prerokovaní odmietne pre nedostatok svojej právomoci (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

B. Sťažovateľ, ako už bolo uvedené, vytýka krajskému súdu neposkytnutie súdnej ochrany, aj pokiaľ ide o „neodstránenie“ ním tvrdených neúplných a nesprávnych skutkových zistení okresného súdu, čo sa týka preukázania skutkových okolností podstatných pre právnu kvalifikáciu skutku ako spáchaného organizovanou skupinou.

Ústavný súd však na rozdiel od názoru sťažovateľa ani ostatnú časť skutkových záverov vyjadrených skutkovou vetou výrokovej časti označeného rozsudku okresného súdu, s ktorými sa v plnom rozsahu stotožnil aj krajský súd, keď odvolanie sťažovateľa vrátane odvolania jeho spoluobžalovaných ako nedôvodné zamietol, nijako nepovažuje za také, ktoré by boli v rozpore s vykonaným dokazovaním. Odôvodnenie krajského súdu v spojení s odôvodnením okresného súdu jasne objasňuje aj ostatnú časť daného skutku.

Podľa názoru ústavného súdu totiž aj skutkové závery v ostatnej časti, ku ktorým krajský súd dospel na základe skutkových zistení okresného súdu, sú výsledkom postupu logickej úvahy pri hodnotení dôkazov. Pretože namietané rozhodnutie krajského súdu nevykazuje znaky svojvôle a je dostatočne odôvodnené na základe jeho vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ústavný súd nie je oprávnený ani povinný tieto postupy a hodnotenia nahrádzať a za tejto situácie nemá dôvod zasiahnuť do jeho skutkového zistenia.

Vychádzajúc z už uvedeného postupu krajského súdu pri odôvodňovaní napadnutého uznesenia, aj pokiaľ ide o ustálenie skutkového zistenia, čo sa týka okolností rozhodujúcich pre následnú právnu kvalifikáciu skutku ako spáchaného organizovanou skupinou, nemožno podľa názoru ústavného súdu dávať do takej spojitosti s obsahom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy, ktorá by mohla byť predmetom posudzovania ústavnosti postupu krajského súdu v konaní o veci samej. Ústavný súd preto podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde sťažnosť sťažovateľa aj v tejto časti odmietol pre jej zjavnú neopodstatnenosť (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Vzhľadom na to, že sťažnosť bola odmietnutá ako celok a rozhodovanie o zrušení sťažnosťou napadnutého rozhodnutia, ako aj o priznaní náhrady trov konania je viazané na vyslovenie porušenia práva alebo slobody sťažovateľa (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy), ústavný súd o tej časti sťažnosti, ktorou sa sťažovateľ domáhal ich priznania, už nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. júla 2012